TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 18. maijā *

Lieta C-221/04

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 27. maijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv G. Valero Hordana [*G. Valero Jordana*] un M. van Beks [*M. van Beek*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Spānijas Karalisti, ko pārstāv F. Diess Moreno [*F. Díez Moreno*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], R. Šintgens [*R. Schintgen*], P. Kūris [*P. Kūris*] (referents) un Dž. Arestis [*G. Arestis*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 1. decembrī,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 15. decembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar šo prasību Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, tā kā Kastīlijas [*Castilla*] un Leonas [*León*] iestādes atļauj izvietot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu dažādās privātās medību zonās, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva") 12. panta 1. punkta un VI pielikuma noteikumi.

Atbilstošās tiesību normas

2 Saskaņā ar Direktīvas 2. panta 1. punktu tās mērķis ir "sekmēt bioloģisko daudzveidību, aizsargājot dabiskās dzīvotnes un savvaļas faunu un floru Eiropā esošajā dalībvalstu teritorijā, uz kuru attiecas Līgums".

3 Direktīvas 12. panta 1. punkts nosaka:

"Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai IV pielikuma a) daļā uzskaitītajām dzīvnieku sugām to dabiskās izplatības areālā izveidotu stingras aizsardzības sistēmu, aizliedzot:

a) minēto sugu īpatņu visu veidu apzinātu gūstīšanu vai nonāvēšanu savvaļā;

[..]".

4 Direktīvas IV pielikumā ar virsrakstu "Kopienā nozīmīgas dzīvnieku un augu sugas, kam vajadzīga stingra aizsardzība", a) daļā ar nosaukumu "Dzīvnieki" ir minēts *Lutra lutra* (turpmāk tekstā — "ūdrs").

5 Direktīvas VI pielikumā ar virsrakstu "Aizliegtie gūstīšanas un nonāvēšanas paņēmieni un līdzekļi, kā arī transporta veidi", a) daļā ar nosaukumu "Neselektīvie līdzekļi" attiecībā uz zīdītājiem ir minēti "slazdi, kas nav selektīvi pēc to uzbūves principa vai to izmantošanas apstākļiem".

6 Direktīvas 15. pants nosaka:

"Attiecībā uz V pielikuma a) daļā uzskaitīto savvaļas dzīvnieku sugu īpatņu gūstīšanu vai nonāvēšanu, un gadījumos, kad saskaņā ar 16. pantu piemēro izņēmumus saistībā ar IV pielikuma a) daļā uzskaitīto sugu īpatņu ieguvi, gūstīšanu vai nogalināšanu, dalībvalstis aizliedz izmantot visus tos līdzekļus, kas var izraisīt šādu sugu populāciju vietēja rakstura izzušanu vai radīt tām nopietnu traucējumu, un jo īpaši:

a) VI pielikuma a) daļā uzskaitīto gūstīšanas un nonāvēšanas līdzekļu izmantošanu;

[..]."

7 Direktīvas 16. pants paredz, ka:

"1. Ja nav apmierinošas alternatīvas un ja netiek kaitēts attiecīgo sugu populāciju saglabāšanai labvēlīgā aizsardzības statusā to dabiskās izplatības areālā, dalībvalstis

drīkst atkāpties no 12., 13., 14. panta un 15. panta a) un b) punkta noteikumiem, lai:

[..]

b) novērstu nopietnu kaitējumu, jo īpaši labībai, mājlopiem, mežiem, zivsaimniecībai un ūdeņiem, un citiem īpašuma veidiem;

[..]."

Fakti un pirmstiesas procedūra

8 Pēc 2000. gadā reģistrētās sūdzības Komisija 2001. gada 19. aprīlī nosūtīja Spānijas Karalistei oficiālu brīdinājuma vēstuli, kurā tā norādīja, ka, atļaujot izvietot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu medību zonā, kurā sastopamas noteiktas Direktīvas II un IV pielikumā minētās dzīvnieku sugas, šī dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas 12. pants un VI pielikums. 2001. gada 29. jūnijā Spānijas valsts iestādes sniedza atbildi detalizētā vēstulē.

9 Tā kā 2001. gada laikā Komisija bija saņēmusi divas jaunas sūdzības par atļaujām izvietot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu, 2001. gada 21. decembrī tā nosūtīja papildu brīdinājuma vēstuli Spānijas valsts iestādēm, kuras atbildēja ar 2002. gada 25. februāra vēstuli.

10 Uzskatot, ka Direktīvas pārkāpšana turpinās, Komisija 2003. gada 3. aprīlī Spānijas Karalistei nosūtīja argumentētu atzinumu attiecībā uz to, ka Spānijas valsts iestādes atļauj dažādās medību teritorijās izvietot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu, kas nav selektīva medību metode. Komisija aicināja šo dalībvalsti veikt nepieciešamos pasākums, lai izpildītu šajā atzinumā minētās prasības divu mēnešu laikā no tā saņemšanas brīža.

11 Savā atbildes vēstulē 2003. gada 15. jūlijā Spānijas valdība norādīja, ka Komisija ir pārkāpusi EKL 226. pantu, argumentētajā atzinumā minot 2002. gada 13. decembra atļauju, kura nebija minēta ne sākotnējā brīdinājuma vēstulē, ne papildu brīdinājuma vēstulē. Turklāt Spānijas valdība no jauna apstrīdēja Komisijas izvirzītos iebildumus.

12 Uzskatot, ka Spānijas Karaliste nav izpildījusi noteiktus Direktīvā paredzētos pienākumus, Komisija cēla šo prasību.

13 Šī prasība attiecas uz trim atļaujām lapsu medībās izmantot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu, kuras 2000. gada 10. janvārī, 2001. gada 24. maijā un 2002. gada 13. decembrī izsniegušas Kastīlijas un Leonas iestādes (turpmāk tekstā — "apstrīdētās atļaujas"). Apstrīdētās atļaujas attiecas uz divām medību zonām (turpmāk tekstā — "attiecīgās zonas"), proti, zonu AV-10.198, kas atrodas Avilas [*Avila*] provinces Mediana de la Voltoja [*Mediana de la Voltoya*] pašvaldībā un ir norādīta 2001. gada 24. maija atļaujā, un zonu SA-10.328, kas atrodas Salamankas provinces [*Salamanque*] Aldenuevas de la Sjerras [*Aldenueva de la Sierra*] pašvaldības teritorijā un ir norādīta 2000. gada 10. janvāra un 2002. gada 13. decembra atļaujās.

Par prasības pieņemamību

14 Spānijas valdība izvirza divus iebildumus par nepieņemamību. Pirmais ir saistīts ar prasības priekšmeta grozījumiem un pakārtoti — ar tās nepietiekamo precizitāti, bet otrais — ar prasības nepietiekamo pamatojumu.

Par iebildi par nepieņemamību saistībā ar prasības priekšmeta grozījumu

15 Pirmām kārtām Spānijas valdība uzskata, ka Komisija ir grozījusi prasības priekšmetu pēc tās celšanas, jo tā ir atsaukusies uz nepareizu Direktīvas transponēšanu, lai gan iepriekšējā sarakstē tā aprobežojās ar to, ka pārmeta Spānijas Karalistei Direktīvas pārkāpumu, izsniedzot apstrīdētās atļaujas.

16 Saskaņā ar Komisijas viedokli tas ir saistīts ar kļūdainu pieņēmumu, ka prasības par valsts pienākumu neizpildi vienīgais mērķis ir apstrīdēt minētās atļaujas.

17 No lietas materiāliem izriet, ka strīda par Direktīvas nepareizu transponēšanu pamatā ir Spānijas valdības nostāja, kas pausta tās iebildumu rakstā, attaisnojot apstrīdētās atļaujas ar Direktīvā paredzētajām atkāpēm.

18 Ir jāatzīst, ka šīs prasības priekšmets nav iespējamā šīs direktīvas nepareiza transponēšana Spānijas tiesībās, bet gan tās iespējams pārkāpums, izsniedzot apstrīdētās atļaujas. Tādējādi šī iebilde par nepieņemamību, kas izvirzīta kā pamata iebilde, ir jānoraida.

19 Pakārtoti Spānijas valdība uzskata, ka Komisija nav pietiekami precīzi norādījusi prasības priekšmetu. Šajā sakarā Spānijas valdība izvirza piecus argumentus.

20 Ar savu pirmo argumentu Spānijas valdība iebilst pret to, ka prasības priekšmets tiek paplašināts, attiecinot to arī uz 2001. gada 24. maija un 2002. gada 13. decembra atļaujām. Faktiski, pirmkārt, 2001. gada 24. maija atļauju kompetentās iestādes ir atcēlušas 2001. gada 29. maijā, līdz ar to tai nav nekāda juridiskā spēka vai nozīmes. Otrkārt, 2002. gada 13. decembra atļauja pirmoreiz ir minēta argumentētajā atzinumā, tādējādi valdībai nav bijis iespējas formulēt savus apsvērumus.

21 Komisija vispirms iebilst, ka Spānijas valdība nav pierādījusi, ka 2001. gada 24. maija atļauja ir tikusi atcelta. Tā uzskata, ka šī atļauja pierāda, ka eksistē pastāvīga administratīva prakse izsniegt medību atļaujas, izmantojot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu medību zonās, kurās sastopami ūdri, un tāpēc tā ir jāņem vērā, neskatoties uz to, ka tā tikusi piešķirta tikai uz ļoti īsu laika periodu. Kas attiecas uz 2002. gada 13. decembra atļauju, tā ir tikusi pieprasīta un piešķirta kā 2000. gada 10. janvāra atļaujas pagarinājums.

22 Jāatgādina, ka no EKL 226. panta otrās daļas izriet, ka Komisija prasību par valsts pienākumu neizpildi Tiesā var iesniegt tikai tad, ja attiecīgā dalībvalsts argumentētajā atzinumā izvirzītās prasības nav izpildījusi termiņā, ko tai šajā nolūkā ir noteikusi Komisija (skat. it īpaši 1992. gada 31. marta spriedumu lietā C-362/90 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-2353. lpp., 9. punkts, un 2005. gada 27. oktobra spriedumu lietā C-525/03 Komisija/Itālija, Krājums, I-9405. lpp., 13. punkts).

23 Turklāt saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru valsts pienākumu neizpildes fakts ir jānovērtē, ņemot vērā situāciju dalībvalstī, kāda tā bija argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās (skat. it īpaši iepriekš minēto 1992. gada 31. marta

spriedumu lietā Komisija/Itālija, 10. punkts; 2002. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-173/01 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-6129. lpp., 7. punkts; 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-114/02 Komisija/Francija, *Recueil*, I-3783. lpp., 9. punkts, un iepriekš minēto 2005. gada 27. oktobra spriedumu lietā Komisija/Itālija, 14. punkts).

24 Izskatāmajā gadījumā šķiet, ka 2001. gada 24. maija atļauja tika izsniegta uz ierobežotu laika periodu, kas beidzās 2001. gada 15. jūnijā, t.i., nozīmīgu laika brīdi pirms argumentētā atzinuma iesniegšanas.

25 Turklāt nav pierādīts, ka šīs atļaujas juridiskā iedarbība turpinājās pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām.

26 No tā izriet, ka prasība ir nepieņemama tiktāl, ciktāl tā attiecas uz 2001. gada 24. maijā izsniegto atļauju.

27 Attiecībā uz 2002. gada 13. decembrī izsniegto atļauju ir jāatgādina, ka tā tika izsniegta kā 2000. gada 10. janvāra atļaujas pagarinājums.

28 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru strīda priekšmetu var paplašināt, attiecinot to uz faktiem, kuri iestājušies pēc argumentētā atzinuma, tiktāl, ciktāl tiem ir tāds pats raksturs un tie darbojas tāpat kā fakti, kas minēti šajā atzinumā (šajā sakarā skat. 1983. gada 22. marta spriedumu lietā 42/82 Komisija/Francija, *Recueil*, 1013. lpp., 20. punkts, un 1988. gada 4. februāra spriedumu lietā 113/86 Komisija/Itālija, *Recueil*, 607. lpp., 11. punkts).

29 Izskatāmajā gadījumā ir jānorāda, ka 2002. gada 13. decembra atļauja ir tāda paša rakstura atļauja kā 2000. gada 10. janvāra atļauja, kuras nosacījumus tā precizē attiecībā uz cilpu ar apstādinātāju izmantošanu un izvietošanu, nemainot tās nozīmi un apjomu, un ka šo divu atļauju piešķiršana ir viena un tā pati darbība. Līdz ar to apstāklis, ka Komisija minēto 2002. gada 13. decembra atļauju ir minējusi kā piemēru argumentētajā atzinumā un ka tā ir ietverta šajā prasībā, neliedz Spānijas Karalistei EKL 226. pantā piešķirtās tiesības. Šī atļauja tādējādi pilnībā iekļaujas prasības priekšmetā.

30 Ar savu otro argumentu Spānijas valdība apgalvo, ka Komisija nav precizējusi, kādus pienākumus bija pārkāpusi Spānijas Karaliste.

31 Tomēr no prasības acīmredzami izriet, ka Komisija Spānijas Karalistei pārmet konkrētu, no Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunkta un VI pielikuma izrietošu pienākumu neizpildi, proti, pirmkārt, pienākumu izveidot stingru sistēmu šīs direktīvas IV pielikuma a) daļā minēto dzīvnieku sugu, tostarp ūdru, aizsardzībai un, otrkārt, aizliegt visa veida gūstīšanas vai nonāvēšanas paņēmienus, kuri principā vai pēc to izmantošanas nosacījumiem nav selektīvi. Tādējādi Spānijas Karaliste zināja, kuru pienākumu neizpilde tai tiek pārmesta.

32 Ar savu trešo un ceturto argumentu Spānijas valdība pārmet Komisijai, ka tā ir ierobežojusi neizpildes priekšmetu. Faktiski pirmstiesas procedūras laikā tai būtu bijis jāizvirza, pirmkārt, bez ūdra aizsardzības, vēl piecu citu dzīvnieku sugu aizsardzība un, otrkārt, visu medību paņēmienu, nevis tikai cilpu ar apstādinātāju izmantošana.

33 Ir jāatgādina, kā to pamatoti norādīja Komisija, ka Tiesa jau ir lēmusi, ka pirmstiesas procedūras stadijā var sašaurināt strīda priekšmetu (šajā sakarā skat. 1997. gada 16. septembra spriedumu lietā C-279/94 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-4743. lpp., 24. un 25. punkts; 2002. gada 25. aprīļa spriedumu lietā C-52/00 Komisija/Francija, *Recueil*, I-3827. lpp., 44. punkts; 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-139/00 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-6407. lpp., 18. un 19. punkts, kā arī 2005. gada 14. jūlija spriedumu lietā C-433/03 Komisija/Vācija, Krājums, I-6985. lpp., 28. punkts). Tātad Komisija savā prasības pieteikumā varēja ierobežot iespējamo pienākumu neizpildi, aprobežojoties ar pirmstiesas procedūras laikā norādītajām sugām, kā arī ar vienu vienīgu medību veidu.

34 Ar savu piekto argumentu Spānijas valdība apgalvo, ka Komisija ir izmantojusi pirmstiesas procedūru, lai pieaugošā veidā noteiktu pienākumu neizpildes pamatu. Šāda procedūra nozīmē tiesiskās drošības principa pārkāpumu un pamattiesību uz aizstāvēšanos pārkāpumu.

35 Komisija uzskata, ka ar šo argumentu, no vienas puses, tiek izvirzīts prasības priekšmeta ierobežojums un, no otras puses, tas, ka oficiālajā brīdinājuma vēstulē nav ietvertas pienācīgas norādes, lai attaisnotu pārkāpuma procedūras uzsākšanu.

36 Šķiet, ka šie elementi tomēr nevar būt pamats, lai apšaubītu prasības pieņemamību. Faktiski, no vienas puses, Komisija bija tiesīga pirmstiesas procedūras stadijā sašaurināt strīda priekšmetu, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 33. punktā. No otras puses, saskaņā ar Tiesas judikatūru pirmstiesas procedūras mērķis ir dot attiecīgajai dalībvalstij iespēju, pirmkārt, izpildīt savus pienākumus, kas izriet no Kopienu tiesībām, un, otrkārt, atbilstoši izmantot savus aizstāvības līdzekļus pret Komisijas formulētajiem iebildumiem (2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-117/02 Komisija/Portugāle, *Recueil*, I-5517. lpp., 53. punkts). Turklāt brīdinājumam nav

izvirzītas tik stingras precizitātes prasības kā argumentētajam atzinumam, šis brīdinājums var būt tikai pirmais kodolīgais iebildumu kopsavilkums (šajā sakarā skat. iepriekš minēto 1997. gada 16. septembra spriedumu lietā Komisija/Itālija, 15. punkts).

37 Kā norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 24. punktā, ja ir skaidrs, ka oficiālās brīdinājuma vēstules mērķis ir aprakstīt strīda priekšmetu, Komisijai argumentētajā atzinumā būtu precīzi jānorāda iebildumi, kurus tā vispārīgākā veidā jau ir norādījusi brīdinājuma vēstulē. Tas tomēr neliedz ne sašaurināt strīda priekšmetu, ne to attiecināt uz turpmākiem pasākumiem, kas būtībā ir saistīti ar brīdinājuma vēstulē apstrīdētajiem pasākumiem.

Par iebildi par nepieņemamību saistībā ar nepietiekamu prasības pamatojumu

38 Otrā iebilde par nepieņemamību, ko izvirzījusi Spānijas valdība, ir saistīta, no vienas puses, ar Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu un, no otras puses, ar nepietiekamu prasības pamatojumu, kā arī pierādījumu trūkumu par valsts pienākumu iespējamo neizpildi.

39 Par pirmo punktu ir jāatzīst, ka prasība atbilst Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunktā definētajām prasībām attiecībā uz strīda priekšmetu un kopsavilkumu par izvirzītajiem pamatiem.

40 Par otro punktu ir jāatzīst, kā to norāda Komisija, ka šādi formulēts iebildums attiecas uz prasības izskatīšanu pēc būtības. No tā izriet, ka šo iebildi par nepieņemamību nevar apmierināt.

41 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāatzīst, ka prasība ir nepieņemama daļā, kurā tā pamatojas uz 2001. gada 24. maija atļauju attiecībā uz medību zonu AV-10.198, kas atrodas Avilas provinces Medianas de la Voltojas pašvaldības teritorijā, bet ir pieņemama pārējā daļā.

Par prasības pamatotību

42 Tādējādi ir jāizvērtē, vai Spānijas valsts iestādes 2002. gada 13. decembra atļauju (turpmāk tekstā — "apstrīdētā atļauja"), kas attiecas uz medību zonu SA-10.328, kura atrodas Salamakas provinces Aldenuevas de la Sjerras pašvaldībā (turpmāk tekstā — "attiecīgā zona"), ir izsniegušas, pārkāpjot Direktīvu.

43 Pamatojot savu prasību, Komisija izvirza divas iebildes. Pirmkārt, atļauja attiecīgajā zonā izmantot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu nozīmē ūdru sagūstīšanu vai tīšu nonāvēšanu, pārkāpjot Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunktu. Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Spānijas Karaliste tāpat ir pārkāpusi Direktīvas VI pielikuma a) daļas noteikumus, jo šī atļauja attiecas uz savā būtībā un izmantošanas nosacījumos neselektīvu medību paņēmienu.

Par iebildumu saistībā ar Direktīvas VI pielikuma a) daļas pārkāpumu

44 Ar savu otro iebildumu, kurš ir jāizskata vispirms, Komisija norāda, ka atļauja izmantot cilpas ar apturēšanas aprīkojumu ir Direktīvas VI pielikuma a) daļas pārkāpums, jo tā attiecas uz savā būtībā un izmantošanas nosacījumos neselektīvu medību paņēmienu.

45 No Direktīvas izriet, ka tās VI pielikuma a) daļā uzskaitītās sagūstīšanas un nonāvēšanas metodes un paņēmieni ir aizliegti vienīgi gadījumā, kas paredzēts šīs direktīvas 15. pantā, kas ir vienīgais pants, kurā ietverta norāde uz šo pielikumu.

46 No šīs normas izriet, ka ir aizliegts izmantot neselektīvus paņēmienus un it īpaši Direktīvas VI pielikuma a) daļā minētos paņēmienus, lai sagūstītu vai nonāvētu šīs direktīvas V pielikuma a) daļā norādītās savvaļas faunas sugas, un gadījumā, kad atbilstoši 16. pantam ir piemērojamas atkāpes, lai iegūtu, sagūstītu vai nonāvētu šīs direktīvas IV pielikuma a) daļā minētās sugas.

47 Jānorāda, ka apstrīdētā atļauja ir izsniegta lapsu medībām — tādas dzīvnieku sugas medībām, kas nav ietverta ne Direktīvas IV pielikuma a) daļā, ne V pielikuma a) daļā. No tā izriet, ka izskatāmajā lietā Spānijas valsts iestādēm nebija saistošs neselektīvu medību paņēmienu aizliegums. Tātad ir jānoraida iebildums saistībā ar Direktīvas VI pielikuma a) daļu.

Par iebildumu saistībā ar Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu

48 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunktu dalībvalstīm ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai šīs direktīvas IV pielikuma a) daļā uzskaitītajām dzīvnieku sugām to dabiskās izplatības areālā izveidotu stingras aizsardzības sistēmu. Saskaņā ar šo tiesību normu šai sistēmai jāaizliedz minēto sugu īpatņu visu veidu apzināta gūstīšana vai nonāvēšana.

49 Lai novērtētu Komisijas izvirzītā iebilduma pamatotību, pirmkārt, ir jāizvērtē, vai attiecīgajā zonā ūdri ir sastopami, un, otrkārt, jāizlemj, kādos apstākļos šīs sugas dzīvnieku sagūstīšanai vai nonāvēšanai ir apzināts raksturs.

Par ūdru sastopamību attiecīgajā zonā

— Lietas dalībnieku argumenti

50 Pirmkārt, Komisija uzskata, ka Spānijas valdība, atbildot uz argumentēto atzinumu, ir atzinusi, ka ūdri attiecīgajā zonā ir sastopami, tādēļ ka tā šajā atbildē ir norādījusi, ka ūdri ir sastopami teju visā Kastīlijas un Leonas teritorijā.

51 Otrkārt, šo sastopamību apliecina zinātniskās informācijas lapas "Natura 2000", kuras Spānijas Karaliste ir nosūtījusi Komisijai attiecībā uz Kilamas [*Quilamas*] (Salamanka) un Ensinares de los rios Adaha i Voltoja [*Encinares of los ríos Adaja y Voltoya*] (Avilā [*Ávila*]), Kilamas teritorijā, kas atrodas blakus attiecīgajai zonai.

52 Treškārt, šo zonu šķērso ūdens straumes, kas ir nepieciešamas ūdru dzīvotnei.

53 Visbeidzot, monogrāfija par ūdru stāvokli Spānijā arī apstiprina šīs sugas sastopamību attiecīgajā zonā.

54 Ievērojot visus šos faktorus, Komisijas viedoklis ir tāds, ka, ja Spānijas valdība uzskata, ka ūdri šajā zonā nav sastopami, tai tas ir jāpierāda, iesniedzot teritorijā veiktu tehnisku pētījumu.

55 Spānijas valdība uzskata, ka ūdri attiecīgajā zonā nav sastopami. Atbildot uz pirmo Komisijas norādīto faktu, tā norāda, ka atzīt, ka kādas sugas īpatņi ir sastopami kādā teritorijā, nenozīmē, ka šī suga dzīvo visās šīs teritorijas dzīvotnēs.

56 Spānijas valdība tāpat uzsver, ka ūdru dzīvotnēm ir nepieciešamas ūdens straumes, savukārt attiecīgā zona nav ne piekrastes zona, ne arī upes krasta zona. Tā piebilst, ka upēm un strautiem, kas šķērso šo teritoriju, ir sezonas raksturs, jo tiem ir tendence izžūt.

57 Komisijas iesniegtā monogrāfija apstiprina, ka ūdri attiecīgajā zonā nav sastopami.

58 Visbeidzot, Spānijas valdība uzskata, ka minētajā zonā pastāv vienīgi iespējamība, ka tur varētu būt sastopami ūdri, un ka Komisija nav pierādījusi ūdru sastopamību tajā, ciktāl tai nav ne tiešu norāžu, tādu kā šīs sugas īpatņu sagūstīšana, ne netiešu norāžu, tādu kā to pēdu atrašana.

— Tiesas vērtējums

59 Ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka pienākumu neizpildes procedūras ietvaros, kas uzsākta saskaņā ar EKL 226. pantu, Komisijai ir jākonstatē iespējamā pienākumu neizpilde bez iespējas balstīties uz kādu pieņēmumu (skat. šajā sakarā 1982. gada 25. maija spriedumu lietā 96/81 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, 1791. lpp., 6. punkts; 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-194/01 Komisija/Austrija, *Recueil*, I-4579. lpp., 34. punkts, un 2005. gada 20. oktobra spriedumu lietā C-6/04 Komisija/Apvienotā Karaliste, Krājums, I-9017. lpp., 75. punkts).

60 Runājot par zinātniskajām informācijas lapām "Natura 2000", ir jāatzīst, kā to norādīja ģenerāladvokāte savu secinājumu 71. punktā, ka tās attiecas uz Kilamas teritoriju, kurā ietilpst vairāk nekā 10 000 hektāru zemes. Protams, attiecīgā zona atrodas tieši blakus šai teritorijai — tās ziemeļrietumos. Tomēr ir skaidrs, ka galvenās šīs teritorijas upes, it īpaši Aroijo de las Kilamas [*Arroyo de las Quilamas*], tek uz dienvidaustrumiem un tās no attiecīgās zonas nošķir vairākus simtus metru augsti kalni. Līdz ar to nav ticams, ka ūdri no populācijām, kuras apdzīvo Kilamas teritorijas hidrogrāfisko tīklu, pārvietojas uz attiecīgo teritoriju.

61 Turklāt, kā to norādījusi Spānijas valdība un ko nav apstrīdējusi Komisija, lai gan upes ir nepieciešamas ūdru dzīvotnēm, straumēm, kuras šķērso attiecīgo zonu vai tek tās tuvumā, ir sezonas raksturs.

62 Visbeidzot, attiecībā uz Komisijas iesniegto monogrāfiju ir jākonstatē, ka tajā ietvertas pretrunīgas norādes, tā ka no tās nav rodama skaidrība par ūdru sastopamību attiecīgajā zonā.

63 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija nav pietiekami pierādījusi ūdru sastopamību attiecīgajā teritorijā, iesniegtie fakti galvenokārt pierāda šādas sastopamības iespēju.

Par ūdru ķeršanas apzināto raksturu

— Lietas dalībnieku argumenti

64 Komisija apgalvo, ka ūdru sagūstīšanu nevar uzskatīt par nejaušu un ka tādējādi ir īstenojies Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunktā izvirzītais nosacījums par apzināto raksturu, jo Spānijas valsts iestādes, lai gan tās zināja, ka ūdri teritorijā ir sastopami, tomēr tajā atļāva lapsu medībās izmantot neselektīvu gūstīšanas paņēmienu, kas, visticamāk, var skart ūdrus.

65 Tāpat, izsniedzot apstrīdēto atļauju, Spānijas valdība nav izpildījusi pienākumu, ko tai uzliek Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunkts, proti, novērst negatīvas sekas attiecībā uz ūdriem, un ir radījusi apzinātas šīs sugas īpatņu sagūstīšanas risku.

66 Spānijas valdība iebilst, ka apstrīdētā atļauja tika izsniegta lapsu, nevis ūdru medībām. Tā atzīst iespējamo netiešo iedarbību uz ūdriem ar nosacījumu, ka šī dzīvnieku suga ir sastopama attiecīgajā zonā, kas tomēr nav ticis pierādīts.

67 Turklāt Spānijas valdība uzskata, ka cilpas ar apturēšanas aprīkojumu ir selektīvs medību paņēmiens gan pēc savas uzbūves, jo apstādinātājs ļauj novērst sagūstītā dzīvnieka nāvi, gan pēc to izmantošanas apstākļiem, kas paredzēti apstrīdētajā atļaujā, tādiem kā cilpu pārbaudīšana katru dienu, prasība nekavējoties atbrīvot visus sagūstītos dzīvniekus, uz kuriem neattiecas šī atļauja, un sīki izstrādāti cilpu izvietošanas noteikumi.

— Tiesas vērtējums

68 No Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunkta izriet, ka dalībvalstīm ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai šīs direktīvas IV pielikuma a) daļā uzskaitītajām dzīvnieku sugām to dabiskās izplatības areālā izveidotu stingras aizsardzības sistēmu, aizliedzot to visa veida sagūstīšanu vai apzinātu nonāvēšanu.

69 Kas attiecas uz šajā normā paredzēto nosacījumu par apzināto raksturu, no šīs normas dažādu valodu lingvistiskās redakcijas izriet, ka apzinātais raksturs attiecas kā uz aizsargāto dzīvnieku sugu sagūstīšanu, tā uz to nonāvēšanu.

70 Turklāt ir jāatgādina, ka Tiesa kā apzinātu traucējumu Direktīvas 12. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē ir klasificējusi tādus faktus kā motociklu satiksme pludmalē, neskatoties uz brīdinājumiem par aizsargāto jūras bruņurupuču ligzdu klātesamību, un ūdens velosipēdu un mazo laivu izmantošana šo pludmaļu jūras zonā un ir nospriedusi, ka dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Direktīvas 12. panta 1. punkta b) un d) apakšpunkts gadījumā, kad tā nav veikusi visus nepieciešamos pasākumus, lai, no vienas puses, izvairītos no apzināta traucējuma attiecīgajai dzīvnieku sugai vairošanās periodā un, no otras puses, to vairošanās

areālu noplicināšanas vai iznīcināšanas (skat. 2002. gada 30. janvāra spriedumu lietā C-103/00 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-1147. lpp., 36. un 39. punkts, kā arī ģenerālavokāta Ležē [*Léger*] secinājumus šajā lietā, 57. punkts).

71 Lai būtu īstenojies Direktīvas 12. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais nosacījums par apzināto raksturu, ir jāpierāda, ka akta darbības veicējs ir vēlējies aizsargātās dzīvnieku sugas īpatņa sagūstīšanu vai nonāvēšanu vai vismaz ir pieļāvis šādas sagūstīšanas vai nonāvēšanas iespējamību.

72 Tomēr ir skaidrs, ka apstrīdētā atļauja attiecās uz lapsu medībām. Tātad pati atļauja neparedzēja atļaut ūdru sagūstīšanu.

73 Turklāt ir jāatgādina, ka ūdru sastopamība attiecīgajā zonā nav formāli pierādīta tādējādi, ka vispār nav pierādīts, ka, izsniedzot apstrīdēto atļauju lapsu medībām, Spānijas valsts iestādes apzinājās, ka tās rada ūdru apdraudēšanas risku.

74 Tāpēc ir jāuzskata, ka izskatāmajā lietā nav gūti pierādījumi, kas ir nepieciešami, lai būtu īstenojies nosacījums par aizsargātas dzīvnieku sugas īpatņa sagūstīšanas vai nonāvēšanas apzināto raksturu, kā tas ir definēts šī sprieduma 71. punktā.

75 Tādējādi Komisijas prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

76 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Spānijas Karaliste ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nolemj:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]